

de Volkskrant

FILMRECENSIE Give me liberty

Geestige dan wel pijnlijke inkijkjes in het warme en zachtaardige Give Me Liberty ★★★★★

Een helder afgebakend plot is in ieder geval secundair.

Berend Jan Bockting 14 juli 2021, 17:01

Give me liberty

‘Waar de fuck ben je?’, klinkt een stem uit de portofoon van Vic, een Russisch-Amerikaanse twintiger die als chauffeur van een bus voor gehandicapten wéér te laat bij een wachtende klant dreigt te verschijnen. De dag begon al hectisch, in het smakelijk energieke en chaotische *Give Me Liberty*, met het kalmeren van zijn Russische opa, die in danig verwarde staat een kip wilde braden. Inmiddels heeft Vic op dwingend verzoek van dezelfde opa een stoet luidruchtige Russen in de bus toegelaten, buiten het reisschema om, die anders te laat op een begrafenis arriveren. Terwijl hij nóg verder moet omrijden omdat een straat is afgezet vanwege een demonstratie (‘iedereen is boos in dit land’, zei een andere passagier eerder al), duwt zijn schreeuwende baas via die portofoon het algehele stressniveau van de situatie diep in het rood. Waar de fuck is hij mee bezig?

Een helder afgebakend plot is in ieder geval secundair, in *Give Me Liberty*. Er zijn in de eerste plaats meerdere geestige dan wel pijnlijke inkijkjes in het leven van de mensen waar Vic (natuurtalent Chris Galust) gedurende de dag tegen opbotst. Wanneer hij (te laat) arriveert bij zijn vaste passagier Tracy, een jonge vrouw met ALS (gespeeld door ALS-patiënt Lauren Spencer), moet hij eerst helpen met het sjouwen van een matras en zien we bij vertrek nog nét even een nog jongere vrouw zwanger op de bank, terwijl een jongen in hetzelfde huis vertelt dat hij de hele nacht heeft gewerkt. Knap, hoe hier hele levens voorbijschieten.

Ondertussen filmt de in gejaagd tempo regisserende Kirill Michanovski een fraai beeld van een jongen die te goed is voor de wereld en juist daardoor cruciaal als maatschappelijk cement. De vraag rijst welke mate van chaos en stress Vic aankan – en wat het zegt over de samenleving dat mensen als Vic eigenlijk onmisbaar zijn.

Michanovski situeert zijn film in de straten, huizen en buurtcentra van Milwaukee, waar zijn familie na de val van de Sovjet-Unie belandde en waar hij ook enige tijd met een rolstoelbusje door de uithoeken van de stad chauffeerde. Die inspiratie is in het quasidocumentaire *Give Me Liberty* voortdurend voelbaar. De zenuwslopende grotestadenergie waarmee hij die losstaande indrukken opdient, doet denken aan de recente thrillers van de gebroeders [Safdie](#) (*Good Time*, *Uncut Gems*). Maar de wereld van Michanovski is beduidend warmer en zachtaardiger, ook dankzij het verbluffend innemende spel van debutanten Chris Galust en Lauren Spencer.